

ПОСЛЕДЊИ ВАГОН ЗА ПУТНИКЕ

Проћи ће,
кроз улице мокре,
стопе наше.
У летњој ноћи,
проћи ће
и дани окупани младошћу.
Зажелећеш да
уграбиш јутро
за нека нова свитања.
Зажелећеш да
вратиш
пређашњи осмех
којим
милујеш,
придобијаш,
заводиш...

Мене растужују
та бежања узалудна
што трага остављају вечна,
тишине неме
што за речи не знају.
Жалим
изгубљене дане
што се истопе
на довратку снова.
Кајањем називам пролазност
што непрекидно
узнемирава.

И знам да
нема погрешних светова,
нема ни бројања уназад;
степеник ниже
задобија ударац,

кости постану
крхке,
дани постану
сивљи.
Знам,
нема граница постанка и нестанка.

Проћи ће и
глад за вечним животом,
стид неће владати тобом,
талас стене разбиће.
„Не, не бој се пролазности!“,
шапће путник
што са зором ишчекује
последњи воз.
Кајање је гушење,
а пролазност тражи сећање.

Јелена Ђорђевић, Медицински факултет